

Desen de M. Gion

urzica

ANUL IX ★ Nr. 14 (185) ★ 20 AUGUST 1957 ★ 16 PAGINI ★ 75 BANI

DIN SATIRA SOVIETICĂ ANTIIMPERIALISTĂ

Desene din „KROKODIL”

O mare parte din cadrele conducătoare ale justiției de la Bonn o constituie criminalii de război hitleriști, care au scăpat de pedeapsă.

COMBINAȚII LA BONN

Au scăpat de tribunal...

...și tot la tribunal au ajuns!

Desen de Goreaev

— De ce întorci capul ?!
— Știi, nu-mi place să-mi amintesc de trecut...

— Iubesc politicienii ce dau dovadă de maleabilitate...

Desene de Boris Efimov

Desen de Boris Leo

LUI MISTER ATOMSON NU-I PLACE SĂ SE REPETE

TINEREȚE

Da, cioplesc în piatră chiar de la început.
Nu știu poartănișul oremii ce-a trecut,
M-am trezit pe creste bulmăcît, oîltoot,
Nu am timp prioirea s-o întorc înapoi.
Trec plecat pe coama Pegasului meu
În galop de versuri, punți de curcubeu,
Scapăr din amnarul rimelor scînteii,
String nisip de stele noaptea-n pumnii mei
Și cu dezmiardarea palmelor, ușor,
Pe un sold de odă pun pepita lor.

Încrezut, veți spune? Da, sînt increzut!
Nu am coif răbdarea, umilînța scut,
Am uitat din vremea cînd eram copil
Să mă joc cu vorba și să tiu umil.
Încrezut? Probabil! Încrezut? Da, știu:
Ăsta-i și motioul pentru care scriu!
Încrezut? Așa e! Că sînt tînăr, că
Timpul ce aleargă la toți moșii, stă
Pentru mine încă să m-aștepte... Da,
Încrezut! Așa e! Și e bine-asa!
Încrezut pe mica anilor desagă,
Încrezut pe fata care-mi este dragă,
Încrezut pe cerul care-mi ride mie,
Încrezut pe soare, pe prietenie,
Încrezut pe ochii mei ce pot vedea
Pînă-n cercul zării largi de catifea
Fîlfîirea unui zbor de porumbel,
Încrezut pe-un simbol, increzut pe-un tel,
Încrezut? Așa e! Da!

Da!

Da!

Da!

Da!

Și nu pot fi altfel! Pot fi doar așa!
Cum să fiu altminteri decît increzut
Dacă-s încă tînăr, dacă am crescut
Să măsoar cu versul pașii de titani.
Pașii tineretii ultimilor ani!..

CONSTANTIN OTTESCU

S-a desbîntat spațiul verde

Avusesem tocmai o aprigă discuție în contradictoriu cu șeful meu. Acesta încercase să mă convingă, timp de o oră, că, pentru a scrie un material legat de unele aspecte ale periferiei Capitalei (aceasta era sarcina mea pentru numărul în curs) este necesar să fac o muncă de teren la o depărtare de cel puțin un kilometru de Calea Victoriei, Bulevardul Magheru și Piața 1848. Aceasta implica o despărțire, de cel puțin o oră, de birou, pentru a cîntreiera regiuni virgine, necunoscute mie, unde, dat fiind munca mea de teren, efectuată într-un cadru oarecum mai restrîns (Calea Victoriei, Bulevardul Republicii, Bulevardul 6 Martie) aveam toate șansele să mă rătăcesc.

Încercînd să evit această expediție plină de pericole, (mai ales că mașina redacției era în reparație) l-am prezentat șefului un număr de materiale în care arătam problemele periferiei văzute prin prizma cartierelor centrale. Astfel, primul material era intitulat: „De ce n-ar putea arăta și străzile de la periferie, așa cum arată Calea Victoriei?” și prezentam în el, cu lux de amănunte, toate realizările de pe această importantă arteră, invitînd forurile de resort să ia exemplul și încheind - pentru a fi în plină temă - cu exclamația: „Ce bine ar fi dacă și la periferie ar fi așa!” În al doilea material, vorbind despre piețele mărginașe ale Bucureștiului, arătam lipsurile existente în Piața 28 Martie, cerînd evitarea și lichidarea lor, dacă există, în piețele periferice, pe care le numeam cu ghidul în față. În sfîrșit, în al treilea material ceream tipărirea unor hărți a tuturor cartierelor mărginașe, demonstrînd utilitatea lor pentru

înviorarea periferiei, pe baza dictonului pe care-l folosisem și ca titlu: „Bucureșteni, cunoașteți-vă Bucureștiul!”

Spre deziluzia mea, însă, șeful a fost de părere că aceste materiale vor fi publicabile cînd voi avea de scris un material pe tema: „În centrul Bucureștiului” și m-ă cerut răspicat să plec pe teren, la care eu l-am răspuns tot atît de răspicat că o să mă duc.

Și tocmai cînd, înapoiat în biroul meu, mă pregăteam cu durere să pornesc spre depărtări, ușa s-a deschis și o femeie plînuță, țînînd doi copilași de mină, a dat buzna în cameră.

- Am o reclamație, tovarășe! a tunat ea.

- Ce reclamație?

- În legătură cu strada noastră!

Și a numit o stradă de la marginea Capitalei. Singele m-ă revenit în obraji. Aveam noroc! Poate că nu mai era nevoie să plec pe teren! Venise terenul la mine!

- Lipsuri? am făcut eu emoționat.

l-am oferit repede un scaun, am înculcat ușa ca nu cumva vreun coleg curios să intre și să-mi sufle terenul, am scos notes-ul și m-am pregătit să notez.

- Spune tot, tovarășă!

- Pe strada mea, tovarășe, începu ea, era un solar! Se jucau copiii! Făceau plajă! Era un spațiu verde! Acuma s-a dus!

- L-au desființat?

- Da!

Grozav. Notam de zor.

- De ce l-au desființat?

- Pe mine mă întrebă de ce? Întrebă-mă pe ei! Sfatul popular! Țasta-i grija pentru copil? Țasta-i organizare? Acum, ca să-i

duc la solar, trebuie să merg cu ei două stații de tramvai! Să-i dai la ziar!

- Îi dau! Sigur că-i dau! Cum să nu-i dau! Dar ce-au făcut ei cu...

- Ce-au făcut? mă intrerupe femeia. N-auzi? Era un spațiu verde de toată frumusețea! Cu iarbă, cu bănci, te odihneai, copiii se jucau, era o minune! Și s-a dus!

- Înțeleg, dar...

- Dacă înțelegi, de ce nu scrii, tovarășe? De ce-i cocoloșești? Dumneata știi ce înseamnă să ai spațiu verde la un pas, în colțul străzii, și să te trezești deodată fără el? Fără o bancă, fără un pic de nisip, fără un fir de iarbă?

- Sigur, e just, am notat, dar așa vrea, să știu...

- Păi, nu știi destul? Ori și aici e birocratie? Dumneata n-auzi că acum trebuie să merg cu copiii două stații de tramvai pînă la spațiul verde? De ce, cînd îl aveam la nas? De ce să mă pul pe mine pe drumuri, cu copiii mici, cînd acolo, în colț, era gata făcut? Ai întrebă de lipsuri! Poftim, astea nu sînt lipsuri! Ce mai vrei? Critică, tovarășe. Că de aia ești la ziar, să mă ajuți!

- Da, tovarășă, e just, dar vroiam să te mai întreb ceva...

- Ce?

- Spune-mi, te rog, ce-au făcut cu spațiul ăsta verde?

- Ce-au făcut? Un bloc de opt etaje! Pe bunătațe de spațiu verde!

Am rămas mut. Tocul m-ă căzuse din mină. Am băgat notes-ul în buzunar.

Și m-am dus pe teren.

SORIN RĂȘCANU

Manual de mecanică

de C. CRISTOBALD

Mecanica e o știință. Se ocupă cu studiul întreprinderilor și persoanelor care lucrează în mod mecanic.

Spre a se înlesni studiarea științifică a acestor întreprinderi și persoane, se publică prezentul manual.

Lecția I — Cum funcționează autovehiculele

Cind nu sînt stricate, autovehiculele funcționează bine.

Cel mai bine funcționează autovehiculele de la întreprinderea de transporturi Moreni,

din cadrul Trustului de extracție Tirgovîște, care ține de Ministerul Industriei Petrolului și Chimiei.

De pildă, cind autocamionul „Zis” nr. 25166 e trimis să circule pe distanțele Moreni-Vulcana sau Vulcana-Gleboeni, sau Gleboeni-Moreni, sau Moreni-Voinesti, sau Gorgota-Moreni, el e trimis... gol, fără nici o încărcătură. Logica acestui procedeu e limpede: autocamionul, circulînd încărcat, s'ar uza. Circulînd gol, nu se uzează.

De asemenea sînt foarte menajate două turisme „Pobeda”, fiind utilizate numai pentru plimbarea a două persoane, de două ori pe zi: dimineața și seara.

„Pobeda 309 P1” îl plimbă pe tovarășul inginer-șef Alexandrescu, iar „Pobeda 240 P1” îl plimbă pe tovarășul geolog-șef Marcu.

Dimineața îi plimbă de la Moreni (unde cei doi șefi domiciliază) pînă la Tirgovîște (unde ambii șefi au funcții la trust, avînd acolo la dispoziție și locuințe, dar în care nu vor să stea, preferînd locuințele pe care le au în Moreni), iar seara îi plimbă înapoi de la Tirgovîște la Moreni.

Un nespecialist în mecanică ar putea opina că, de vreme ce ambii șefi refuză să se mute în locuințele pe care le au la dispoziție în Tirgovîște, preferînd să domicilieze în locuințele pe care le au în Moreni, și, de vreme ce ambii șefi au zilnic același drum și același orar, ar putea măcar să fie plimbați amîndoi în același timp de o singură mașină.

Realitatea e că așa ceva nu se poate. Se opun legile mecanice. Ambii tovarăși fiind șefi, adică persoane „cu greutate”, mașina în care ar călători amîndoi în același timp, s'ar uza. Or, întreprinderea din Moreni și Trustul din Tirgovîște își menajează mașinile ca să nu li se uzeze.

Lecția a II-a — Despre motoare

Motoarele sînt de mai multe feluri: motoare cu explozie sau fără explozie, motoare cu reacție sau fără reacție și motoare cu stăpin sau fără stăpin.

Doă motoare „Diesel” stau fără stăpin pe o rampă din Bilteni (regiunea Craiova) după ce au stat, tot fără stăpin, timp de doi ani, pe o rampă a Bazei tubulare Tirgu Jiu.

Aceste motoare au fost descărcate într-o bună zi, dintr-un vagon care le adusese de la Cimpina, unde fuseseră „reparate capital”. Acum, după doi ani de ședere în bătaia tuturor ploilor și ninsorilor, cele două motoare sînt total degradate.

Deci, pe lângă motoare fără stăpin, sînt și întreprinderi fără răspundere.

Lecția a III-a — Cum se repară un automobil

Un automobil cărui i s'a stricat ceva se repară — contra plată — la orice atelier mecanic de reparații.

Automobilul tamponat pe parcursul Orașul Stalin-București de către fratele șoferului Corlan Grigore Bibică, de la Oficiul de Transport al Trustului de Extracție Tirgu Jiu, se repară... gratis, la acest oficiu, cu aprobarea tovarășului inginer-șef Cepișcă Dumitru, de la trust.

Cind nu dă cite o asemenea aprobare, care păgubește întreprinderea cu circa 3 000 lei, tovarășul inginer-șef Cepișcă dă alte aprobări, conform cărora mașinile întreprinderii trebuie să execute următoarele sarcini de serviciu:

- să transporte zilnic pe soția tovarășului inginer-șef la serviciul dumneaei și apoi să o readucă de la serviciu la domiciliu;

- să plimbe zilnic fetița în vîrstă de un anșor și cinci luni a tovarășului inginer-șef, deoarece o fiică de inginer-șef nu poate fi plimbată într-un cărucior fără motor;

- să-l plimbe la București, șase zile, pe tovarășul inginer Dumitrescu, prietenul tovarășului inginer-șef Cepișcă;

- să transporte de la Tirgu Jiu pînă în comuna Paltinoasa, raionul Gura Humorului o femeie de serviciu a tovarășului inginer-șef, concediată, și să aducă de acolo la Tirgu Jiu o altă femeie de serviciu...

- să plimbe la București, la Buzău și la Tirgovîște, felurite rude de-ale tovarășului inginer-șef (frați, surori, cumnați etc.) parcurgînd mașina respectivă, cu acest prilej, în decurs de 12 zile, 1630 km, plus poposurile, cu ordine de serviciu și foi de parcurs false, pentru care s'au plătit dîrne și cheltuieli de deplasare... legale.

Așa se repară un automobil.

Cum o să... reare tovarășul inginer-șef Cepișcă pagubele pe care le aduce în aceste moduri întreprinderii ramine de văzut!

Desen de A. Poch

INTRE SELECȚIONAȚI

— Eu am pierdut orice speranță, coane Jorj. 13 e cu ghinion!
— Superstijii! Pentru noi cu ghinion e 23...

PRIETENIE

Ieri dimineață, înainte de a pleca la serviciu am primit o telegramă: „Sosesc sim-bătă noaptea. Mi-e dor, tare dor, Radu”. Radu e soțul meu. Azi era sărbătoarea noastră, și el nu uitase. Sosea noaptea, de pe teren. După primul moment de... trac, am intrat în panică. Trebuia să pregătesc ceva. Până la trei, când ieșeam de la serviciu, am crezut că trec ani. Nici nu mai știu cum am lucrat. După masă am început să alerg după cumpărături. Am cumpărat bere, o sticlă de șampanie și o cravată pentru el. Seara eram frântă de oboseală, dar terminasem toate pregătirile. Din ce în ce mai emoționată, am pus masa pentru două persoane. Vazu cu flori la mijloc, cravata pentru el sub șervețelul lui. Totul era atât de intim, încât și o privire străină m-ar fi deranjat. Și, deodată, soneria. O dată scurt, o dată lung: Radu. Gîtuț de emoție, am deschis ușa, m-am ascuns după ea, am închis ochii și am așteptat. Nu m-a sărutat nimeni. Am deschis ochii: o femeie.

- Dana! - rostii eu uimită, recunoscînd o fostă colegă de școală pe care n-o mai văzusem de cîtiva ani.

Mi-a sărit de gît, țoc-țoc pe amîndoi obrații și intră în casă.

- Eram în trecere. Nu te-am mai văzut...

- apoi, observînd masa - Aștepti pe cineva?

- Da!

- Nu! nimic! Cum vine, plec. Dacă ai ști ce dor mi-era să mai stau de vorbă cu tine! Ce frumos e aici. E spațioasă camera... Ce dans am putea face... Ai și pik-up și nu spun nimic.

Intr-adevăr, nu spuneam nimic. Mă uitam

cum șoșonii Danel lăsau urme brune pe parchetul curat și pe covor. Curioasă, îmi pictă cu noroi toată casa. Se opri în fața telefonului: Îmi dai voie? Numai unul! N-a trebuit să mă răspund. Incepuse să și vorbească.

- Dînu? Servus, dragă. Da! Chiar acum am ieșit. Ba de loc. Te aștept să mă duci acasă. Ei, cum? O lași tu pe pisicuța ta singurică, Dînușule? Mlaau! - apoi iar către mine: sintem logodii! - La Simona... hai, vino. Îl țel pe 6, te dai jos la... și, după toate lămuririle, închise.

Simțeam că mă sufoc. Acuși trebuia să ptece Radu. Ostentativ, am luat o cârpă și am început să șterg parchetul. M-a privit mirat:

- Nici o grijă. Nu pătează... e apă... Apoi: - N-ai o țigară?

I-am dat. Arunca rotoarele spre tavan, încintată și visătoare. Și, curios, scrumul îl pune în scrumieră. Doar cînd a vrut să stingă țigara a scăpat-o pe fața de masă. Rotogolul se întindea cafeniu. Am sărit și am stîns. Mi-a ajutat și ea. Apoi m-a consolat.

- Bine că-l de olandină... dacă era mătase ori damasc eram nenorocită. Trusoul meu tot e din damasc.

Mi se făcuse cald. M-am dus să beau apă.

- Chiar... și mie mi-e sete - făcu ea. Se luă după mine dar se răzgîndi: - A, ai bere... renunț la apă bucuroasă.

Și după un pahar:

- Na! Acum mi s-a făcut foame. N-ai ceva rece?

Aveam. Stătea la masă pe scaunul lui

Radu, învîrtea cu piciorul covorul și mi ad-mira gustul.

- Lui bărbatu-tău îi plac cravatele uni, sau așa l-ai ales-o tu? Dînu se omoară după cele pictate și cu...

N-a terminat fraza. O pictase și pe-a lui Radu: cu unt și icre.

N-am mai putut să rabd. Voiam tocmai să-l spun verde tot ce cred de vizita ei dar soneria mă opri.

- Dînu! se repezi ea, răsturnînd vaza; două pahare mari, o farfurie, iar florile roșii se răspîndiseră pe masă în balta de apă.

Dana intră cu Dînu.

- Simona, cea mai bună prietenă a mea.

Tinărul mi-a sărutat mina, s-a uitat stîngherit peste tot, a spus cîteva cuvinte de politete, apoi au pornit spre ușă. Cred că aveam o figură...

Am închis după ei și mi-am lipit fruntea de ușa rece. I-am auzit vorbind în timp ce așteptau liftul.

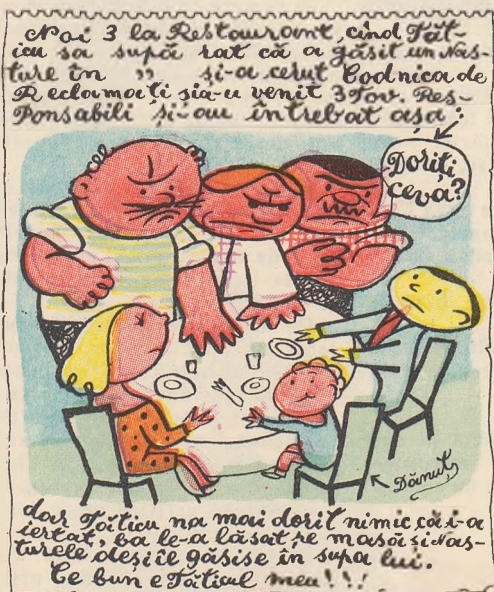
- N-o cunoști? E Simona...

- Vai, Dana, dar ce e la ea în casă. Te sperii, nu-alta. Și nu se jenează să primească vizite.

- Ei, așa-l ea dintotdeauna, mi-a fost colegă de bancă în liceu. Mereu o certam că nu-și ține cărțile curate.

Apoi au coborît. M-am îmbrăcat și eu, am luat florile și l-am așteptat pe Radu în stația de tramvai. Apoi am fost la un restaurant. Cînd l-am povestit de Dana nu m-a crezut. Noroc că a doua zi, duminică, Dana a venit în vizită la noi cu Dînu și a repetat cam aceeași scenă. Dînu, cu obrații ca focul, a plecat chiar de la prima placă de gramofon spartă. Dana a stat pînă tîrziu. A venit Gil s-o ia și s-o conducă acasă.

VIOREL BURLACU

DESENELE LUI

DULCEAȚA DE CIREȘE AMARE

Era cald. Vagonul plin de călători. Rar cite o adiere pătrundea prin geamurile deschise, răcorind pentru o clipă trupurile incinse de căldură.

În colțul său, tovarășul revizor-contabil Bobiță D. Nicolae privea somnolent peisajul care se rotea în goana trenului, gândind la lucruri care ar părea ciudate pentru un om nedeprins cu treburile gospodărești.

- „Și totuși va veni toamna!... Toamna dulce și bogată!...”

Prin fața ochilor îi trecură imagini dragi și cunoscute: camera de acasă plină cu borcane de murături, conserve, șuncuțe și mai ales dulceturi... Ah, cât de mult îi plac dulceturile!... Și-un zîmbet cald i se așternu pe fața lui rotofele.

- „He, he, o deplasare pe teren, acum, în „plin sezon”, nu-i chiar un lucru oarecare!...”

Cînd în ușa biroului de contabilitate al Gospodăriei agro-zootehnice „Brazda adîncă”, își făcu apariția tovarășul revizor Bobiță D. Nicolae, un vînt înghetăt cuprinse încăperea, deși afară era o căldură cumplită.

- „A venit revizia!...”

Știau oamenii ce știau!...
Tovarășul revizor-contabil Bobiță D. Nicolae îi place cadrul. Știți, așa, cum să spun... pentru decor. Ce vreți? Omul trebuie să aibă prestigiu și autoritate!...

În jurul său, se „mobiliză” întreaga conducere: directorul, contabilul, agentul veterinar, planificatorul, mă rog, toți, în păr, așteptau smeriți cu vîntul tovarășului revizor.

- „Vreau să văd terenul!”
Vocea se auzi gravă și fiecare simți privirea de foc a tovarășului revizor-contabil. „Să confrunt realitatea cu scriptele. Mă

știți: sint omul acțiunilor. E clar?”

- „Clar!” se auzi corul vorbit al conducerii.

- „Să mergem!”

- „Să mergem!”

Afară, pe tovarășul revizor-contabil îl înfîmîpinau aromele plăcute ale livezii. Zîmbind unui gând tainic, hotărî:

- „Să începem cu livada!”

Ceilalți salariați de prin birouri avură astfel prilejul să vadă un ciudat „șir indian” care solemn, se îndrepta spre livada încărcată de roade. În frunte, după cum se și cuvine - tovarășul revizor-contabil, apoi, în ordinea ierarhică, ceilalți: directorul, contabilul, planificatorul etc. etc... Cînd tovarășul revizor-contabil punea o întrebare, aceasta era transmisă din om în om, pînă cînd cel „în drept” răspundea scurt și precis.

Și livada!... Ce minunată este o livadă bine îngrijită, în toată verile!... Parcă-ți vine, așa, nu știu cum, să te întinzi la rădăcina unui vișin, să-ți pui mâinile sub cap, și să-ți tragi, neică, un pul de somn, dar știți, așa!... Bine, dar asta poate să facă oricine, nu tovarășul revizor-contabil Bobiță D. Nicolae, care înțelege să-și facă datoria pînă la capăt.

- „Ce fel de cireșe sint astea?”

Corul vorbit răspunde prompt:

- „Amare!”

- „Amare... tare?”

- „Potrivit.”

- „Atunci să mi se facă și mie cîteva kilograme de dulceață.” Și, deodată, străfulgerat de un gând, întrebă plin de o candidă curiozitate:

- „Dar mere, pere... știți, alte fructe?”

- „Sînt, dar nu sint coapte...”

- „Nu-i nimic, din cele care-s

coapte. Știți, vreau 2-3 lădițe. Se poate?”

- „Vai, se poate! Sigur că se poate!”

Soarele vesteia amiaza. Căld cumplit. Și tare mai era obosit tovarășul revizor-contabil. Eh, o odăle răcoroasă, cu perdelele trase și răcoare, și miros aspru de busuioac uscat... dar nu, nu se poate, în primul rînd datorită:

- „Ce-ar mai fi de văzut?”

O voce timidă se auzi din coada șirului:

- „Sectorul zootehnic... dacă doriți...”

- „Doresc, sigur că doresc! În fond de ce-am venit?”

În sectorul zootehnic, vreo sută treizeci de purcei așteptau numărătoarea. Cînd le văzu riturile roz, tovarășului Bobiță D. Nicolae i se părea că-n gîtatul lor se distinge clar: „he, he, să ne vedeți la tavă!...”

Probabil că aceasta-i făcu să se întoarcă către director și să-și spună confidențial:

- „Tatăl meu se pricepe straș-

nic la creșterea porcilor. Știi, pînă la iarnă, cîteva purcei... ce mai suncl s-ar face...”

- „Lăsați numai adresa, restul...”

După care „șirul indian” fu văzut îndreptîndu-se înspre birouri. Dînspre bucătărie, prin geamurile larg deschise, veneau miresme imbietoare.

- „Se face dulceața mea?”

Din aburul care cuprinse încăperea își făcu apariția bucătăreasa.

- „Asta-i! tovarășe inspector.”

Din mijlocul aburului se auzi o voce mintoasă și cuprînsă de o adîncă mirare:

- „Atîta numai?”

- „Șirul indian” îngheță în cadrul ușii. Norii erau amenințați. Pe plîță, alături de oala în

care fierbea dulceața tovarășului Bobiță, era o craiță mai mică în care soția directorului fierbea ceva.

- „Dar aicea ce-i?”

- „Să vedeți... niște dulceața de cireșe amare.”

- „Nu vă mai osteniți să fierbeți separat, turnați-o în oala în care fierbe dulceața mea.”

- „Tovarășe inspector, aceasta e dulceața mea, făcută cu cireșe și zahăr cumpărat de mine...”

Din capul „șirului indian” se auzi vocea gravă a tovarășului director:

- „Lenuța! (Și către revizorul-contabil: „Lăsați, se face, nu vă necăjiți. Eu aș zice să mergem la masă”).

Într-un tirziu, pe masă se odihneau resturile unui prînz copios, cînd deodată, grijiu, directorul întrebă:

- „Nu vreți să vă odihniți puțin? Știți, avem camera de oaspeți!”

- „O, nu, am reținut în oraș camera la hotel.”

- „Dar e cam departe, cîteva kilometri...”

- „Nu-i nimic, cereți o mașină de la fabrică.”

- „N-avem decît camioane. Turismul e în reparație.”

- „Foarte bine. Aranjați cu un camion să mă ducă și să mă aducă zilnic.”

Contabilul îndrăzni, timid:

- „Un camion? Știți... producția...”

- „Dar bine, tovarășe, eu pentru ce-s venit aici? Nu pentru producție?”

În camera de hotel, după ce-și șterse tacticos fruntea, tovarășul Bobiță D. Nicolae se așeză la masă și începu să scrie un raport în care cerea prelungirea timpului de revizie, din cauza aglomerării lucrărilor de verificat.

După ce termină, se gîndi să scrie și iubitei sale soții cîteva rînduri. Ea se interesa foarte mult de munca lui, și era prima căreia îi împărtășea necazurile și reușitele sale.

De data asta revizorul-contabil era fericit. Avea să-i comunice soției sale însemnate succese în muncă. Și-i scrisese. După ce-i istorisi felul cum își petrecuse timpul de la plecarea de acasă, încheie: „Și aici, draga mea, la gospodăria agro-zootehnică, verificarea a ieșit bine. Printre altele, a ieșit o dulceață de cireșe amare din care știu că-ți place tie, niște purcei din cel care-mi plac mie, cîteva păsări, și văd eu ce se mai ivește pe drum...”

Revizorul-contabil era obosit. Puse raportul pentru direcție într-un plic, scrisoarea pentru soția sa în altul, scrisese adresele și se întinse, ostenit, pe pat. Adormi în scurt timp, cu zîmbetul pe buze și cu sentimentul datoriei împlinite.

Tovarășul revizor-contabil are necazuri mari. Nu știe de ce a fost chemat azi la direcție. Dar ceva bănuiește el. Cînd a venit acasă, scumpa lui soție i-a arătat scrisoarea trimisă de pe teren. Înăuntru era raportul revizorului-contabil către direcție. Și acum îi sună în urechi, tovarășului Bobiță D. Nicolae, cuvintele de reproș ale soției: „Cine știe cui vei fi trimis scrisoarea pe care mi-o destinași mie... Ah, bărbații aștia... Distrăți... mai ales cînd lucrează...”

„ECONOMIA” LUI MARINICĂ

- Cînd toți facem economii, tu nu faci nimic?!

- Ba fac „economie de energie”...

Desen de V. Timoc

DIN MANIFESTĂRILE DESENATORILOR SATIRICI

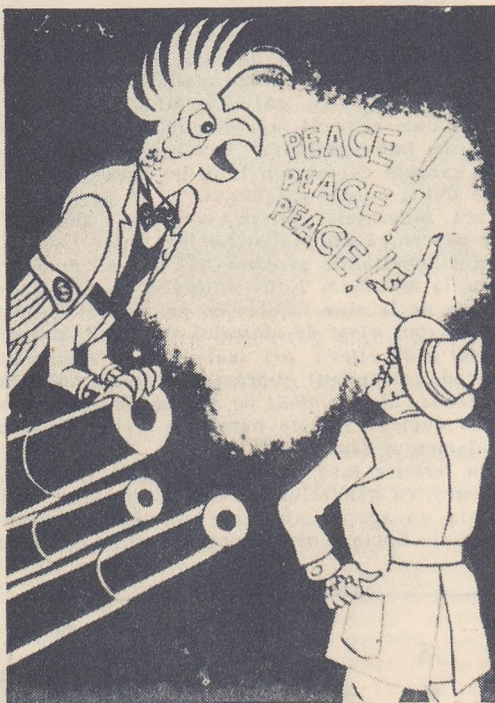
Ilustrație la „UN PEDAGOG DE ȘCOALĂ NOUĂ”

Expozițiile

GION D. MINAIL: ILUSTRĂȚII LA CARAGIALE

ION DORU: DESENE SATIRICE PE TEME DE POLITICĂ EXTERNĂ

— Tu să strigi într-una pace! pace! iar eu voi pretinde că ești porumbel.

— Să dezarmăm? Nu ne permite buzunarul!

Ce e în mintea unui general american cu capul înfierbîntat.

FeJurite

RĂSPUNSURI

Răspuns fudul

„Urzica” a semnalat Direcției medicale C. F. R. unele lipsuri de la staționarul medical C. F. R. Galați, care trebuiau remediate urgent.
La această sesizare, Direcția medicală

a răspuns (cu adresa nr. 28/189) după... trei luni, - și într-un mod foarte fudul: „deficiențele semnalate sînt de competența Direcției Regionale C. F. R. București”. Atît. Fără să se obosească a transmite această sesizare numitei direcții regionale, care îi e subordonată.

Foarte normal. E coșcogea Direcție. Nu poate avea relații cu orice modestă direcție regională din subordine. Îi cade... rangul.

Răspuns cu sifon

Am sesizat conducerii U. R. C. C. Lăpuș (regiunea Bala Mare) că, în comuna Copal-

nic, magazinul cooperativei e mai mult închis, iar la restaurant nu se află de multă vreme sifoane.

La aceasta, U. R. C. C. ne-a răspuns că... pe merceologul magazinului nu-l cheamă Avram, iar restaurantul „n-are sifon pentru că n-are mașini de fabricat sifon”.

N-o fi magazinul toată vremea închis, dar răspunsul primit e cam... incuțat.

Și n-o fi avînd restaurantul „mașini”, dar o soluție există: cînd tovarășii de la U. R. C. C. Lăpuș vor fi admonestați sever de către Centrocoop, le va veni sigur... cu sifon.

Geografie aeriană

De curind, în parlamentul ceylonez, deputatul Bernard Syta a cerut să se deschidă o anchetă guvernamentală în legătură cu activitatea profesorilor americani care lucrează pe lângă Facultatea de Geografie a Universității din Ceylon. După cum a declarat deputatul, acești „cercetători” americani se ocupă foarte puțin cu problemele catedrei de geografie, cea mai mare parte a „studiilor” lor fiind dedicate... fotografierii din avion. Firește, nu s-ar putea spune, la urma urmelor, că această activitate n-are legătură cu geografia, numai că - și aici intervine nemulțumirea deputatului ceylonez - rezultatele acestor „studii” ale cercetătorilor americani sînt comunicate, nu forurilor științifice respective, ci... Ministerului Apărării din Washington.

După repetate apariții ca „turiști” și „alpinști” - a căror „ață albă” a putut fi observată

curînd - lată o nouă mască a sponșilor americani.

Cum se vede însă, nu mai puțin străvezie!...

Ordine divină și sfinți ai muncii

La congresul partidului creștin-democrat al d-lui Adenauer, care s-a ținut nu de mult la Hamburg, unul din lideri, d. Karl Arnold, a declarat, referitor la teoriile social-democrate, că ele ar fi „negarea ordinii divine”.

În consecință, pentru a repune „ordinea divină” în drepturile ei, partidul d-lui Adenauer a cerut ca marea uzină de stat de automobile „Volkswagen” să fie de-naționalizată și să devină întreprindere particulară.

Nu se știe încă dacă, în cadrul „ordinii divine”, uzina se va numi în viitor „Gotteswagen”, sau cam așa ceva; cert e însă că ea va încăpea, fără doar și poate, împreună cu beneficiile respective, rotunjite frumos (ce e frumos îi place și lui Dumnezeu) pe spinarea

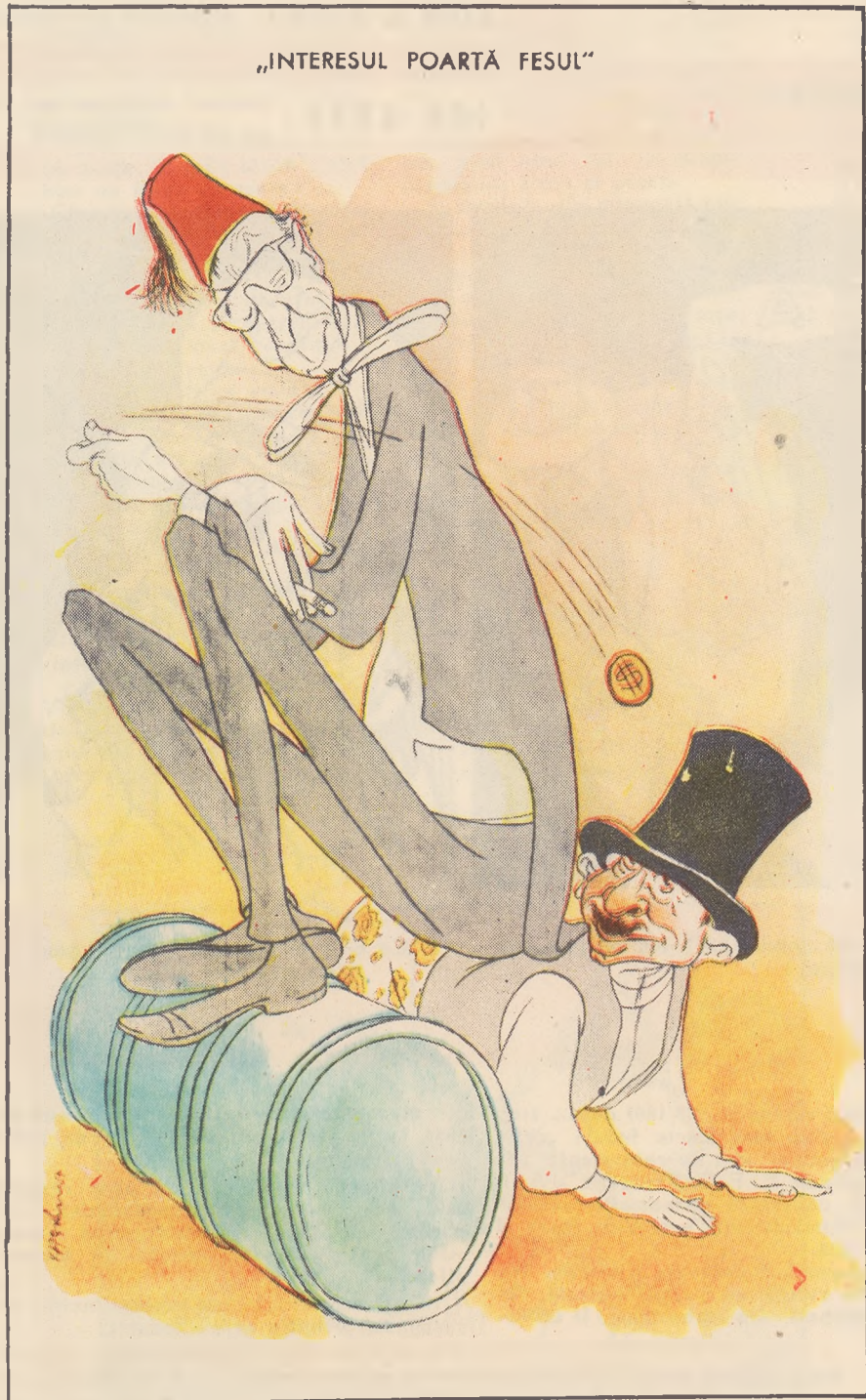
muncitorilor, în mințile marilor magnați ai industriei germane.

Aceiași magnați care, nu e prea multă vreme de atunci, apărau cu tot atita fermitate și energie nu „ordinea divină” a d-lui Adenauer, ci faimoasa „noua ordine” a lui Hitler.

Mai multă siguranță

Se știe cu cită indignare a fost primită în Franța numirea generalului nazist Speidel în comandamentul NATO. S-a găsit totuși un ziar francez, „Le Parisien Libéré”, care să încerce, dacă nu să la apărarea fostului călău al Franței - ceea ce ar fi fost prea de tot - măcar să atenueze revoltătorul gest al acestei numiri, să liniștească intrucitva spiritele.

„INTERESUL POARTĂ FESUL”

Desen de V. Vasiliu

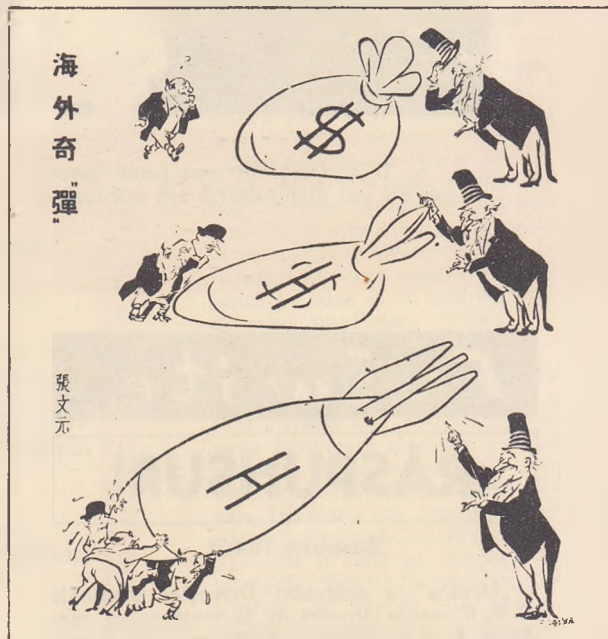
Longevitate, bombe și dricuri

Doctorul Bortz, fostul președinte al Asociației Medicale Americane, și-a exprimat de curind părerea că omul va putea trăi pînă la 125-150 de ani, dacă știința va reuși să pună în valoare rezervele vitale care se pot găsi indeobște la bătrîni. Socoteala teoretică a savantului american e de altfel foarte simplă. Durata vieții la animale, după atîngerea stadiului adult reprezintă aproximativ de șase ori perioada de creștere. Ținînd seama că omul atînge maturitatea fizică la 25 ani, rezultă că el ar putea trăi 125-150 de ani.

După cum se vede, aprecierile doctorului Bortz sînt cit se poate de îmbucurătoare. Grație progreselor științei, există toate șansele ca într-un timp nu prea îndepărtat omul să-și poată dubla durata existenței.

Dacă, bineînțeles, nu se va opune... amiralul Radford, care e de părere că un război nuclear între U.R.S.S. și S.U.A. este absolut inevitabil, și care apreciază, numai pentru Statele Unite, la minimum 20 de milioane numărul victimelor eventuale (e de la sine înțeles că pentru celelalte țări angajate în acest război visat de amiralul american, procentul de victime scontat e de citeva ori mai mare!). Aprecierile generalului Norstad, comandant suprem al forțelor atlantice, sînt și mai generoase. El a evaluat la 120 de milioane morții viitorului război nuclear, și asta numai pe teritoriile depinzînd de comandamentul său.

Din furtică însă nu toată lumea în America vede lucrurile în negru, ca generalul Norstad și amiralul Radford. Cea mai recentă dovadă, în afară de optimiste reverii științifice ale doctorului Bortz, o oferă congresul ținut de curind de antrepren

Desen din „Manhua” — R. P. Chineză

PARIS

DAYTON

faptelor

„Le Parisien Libéré” (care poate, totuși, nu s-ar mai fi numit „libéré”!)

Cit despre Speidel, săptăminalul „France Nouvelle” propune să i se mai atașeze, pentru și mai multă siguranță, și un șofer luxemburghez și eventual un valet scoțian!...

Mai simplu, mai rapid

În orașul Dayton (Ohio) din Statele Unite, civilizația a pătruns cu cele mai noi binefaceri ale ei. După cum relatează „Libération”, în acest oraș au fost instalate de mai multă vreme, la colțurile străzilor, nu cite una, ci câte două cutii de poștă. De ce? - o să întrebați poate. Se scriu prea multe scrisori în Dayton, atât de multe încât o singură cutie nu le poate cuprinde? Nicidecum! Cele două cutii au cu totul alt sens și anume, una primește scrisorile „loco”, iar cealaltă corespondența destinată altor localități.

S-a terminat cu debandada și confuzia: ce e pentru Dayton, e pentru Dayton! Ce e pentru alte colțuri ale Americii sau ale lumii, de o parte! Mai multă ordine, mai puțină muncă, mai multă rapiditate!

Firește, oricine își poate da seama de importanța unei asemenea îmbunătățiri.

Oricine, afară de factorul poștal, care ridică de trei ori pe zi corespondența din cutiile cu destinații strict precizate: cu mișcări sigure, automat, rapid și degajat, cu eleganța și dezinvoltura pe care i le dă îndelungata experiență în materie, el descarcă cele două cutii în... același sac, singurul de altfel cu care a fost înzestrat de administrația poștelor.

Față de marile avantaje rezultate din aceste ingenioase inovații ale poștei, cetățenii din Dayton se pregătesc, se pare, să ceară instalarea unei a treia cutii, destinată special, pentru și mai multă ordine, precizie, rapiditate, etc. scrisorilor pentru străinătate...

Nu sînt motive de neliniște - afirmă „Le Parisien Libéré” - întrucît Speidel va fi înconjurat de oameni siguri: aghiotantul lui va fi un ofițer britanic, Joseph Lasseter etc.

Iată într-adevăr o soluție extraordinar de simplă pentru recuperarea ticăloșilor și criminalilor, la care nimeni nu s-a gândit. Oul lui Columb!

În acest sens, desigur, „Le Parisien Libéré” are de ce să regrete moartea prematură a lui Hitler, Goebbels, Goering etc. Ațiștia oameni de valoare care s-au pierdut! Cînd prin simpla atașare a unui aghiotant britanic, ei ar fi putut continua să activeze pentru fericirea Europei Occidentale, a NATO, a Franței, a ziarului

INTR-O REDACȚIE ÎN S. U. A.

— Șefule am două vești, una bună și alta proastă!
— Spune-le:
— Prima: doctrina Eisenhower a devenit realitate;
secunda: nu e adevărat!

Desen de Adrian Dragomirescu

Statisticile americane arată că în S. U. A. se săvîrșește la 6 minute o crimă

MOD DE VIAȚĂ AMERICAN

— Așa! Acum mai avem de așteptat 6 minute...

norii de pompe funebre din statul New York. Cu acest prilej s-au expus și s-au discutat ultimele inovații și „modele” în materie de regie sepișală, începînd cu sicrie și dricuri și terminînd cu cele mai mărunte detalii de utilaj și cortegiu al numitelor pompe. De mare succes s-au bucurat noile „tipuri” de dricuri, vopsite în verde, maro, albastru sau alb, cu perdele aurii, cu o linie elegantă și suplă, respectînd ultimele cuceriri ale aerodinamicii. Întrebați cu privire la justificarea acestor extravagante coloristice, creatorii originalelor modele au fost de părere că noile dricuri sînt mai... vesele. Ceea ce, în principiu, e de altfel cu neputință de negat...

Oricum, dacă doctorul Bortz vede viața în roz (în chip întemeiat, fără îndoială), iar generalul Norstad și amiralul Radford o văd în negru (fără nici un temel), dricarii din New York văd, în schimb, moartea în bleu sau în verde, ceea ce e, în discutabil, o performanță de originalitate și optimism.

Judecînd după preferințele coloristice, s-ar părea însă că nici amiralul Radford, nici generalul Ndrstad, în ciuda întesreselor înrudite, n-ar putea fi acceptați vreodată (cel puțin de către dricarii din New York) drept „regi ai pompelor funebre”.

Nu e mai puțin adevărat însă că moartea e totuși moarte și că nici dricul azuriu cu perdele de aur al antreprenorilor newyorkezi, nici „bomba curată” - ultimul model al președintelui Eisenhower - n-o vor face mai puțin tristă și funerară (moartea!) și mai puțin atroce și indezirabilă (bomba!).

Între cele 120 de milioane de dricuri, colorate sau nu, pe care le visează împreună generalul Norstad, amiralul Radford și dricarii din New York, și bomba cu hidrogen, „curată” sau necurată, e sigur că toată lumea va prefera încîntătoarele cifre pe care doctorul Bortz le-a însemnat cu optimism și curaj pe orizontul atât de tulbure al veacului nostru.

GEO DUMITRESCU

Desen de H. Leru

„URZICA” 9

Deschiderea „Expoziției gazetelor de perete de satiră și umor”

În cursul lunii august a. c. se deschide în Capitală Expoziția pe țară a gazetelor de perete și suplimentelor de satiră și umor care au fost calificate ca cele mai bune la expozițiile regionale.

Publicăm mai jos câteva materiale din expozițiile regiunilor Stalin, Ploești, Bacău, Timișoara și Cluj.

GAZETA DE PERETE

a Institutului de proiectări rafinării-Ploești

Dragă Urzico

Institutul nostru-i mare
Și s-au mai amenajat,
La mansardă, trei culoare
Cu birouri de lucrat.

Însă cum, de la o oreme,
Fie soare, tie ger,
Apa suie cam alene
Și-o găsești doar la parter,

Scara noastră-i astăzi toată
Bulevard (De câte ori
Pentru un pahar cu apă
Trei etaje nu cobori? !)

Că pezi tu, Urzico dragă,
Desenăm cu tuș, cu mine,
Și lucrând o zi întreagă
Ne mai murdărim, pezi bine!

Tu vei spune: „Mi se pare
Că acolo proiectați;

*Mă întreb atunci, cum oare
Așa fleac nu rezolbați?”*

*Știi povestea bătrinească
Cu mălaiul și cu sarea?
Asta e povestea noastră:
Cînd sînt toate, nu-i căldarea.*

*Că acuma, să se știe,
Avem pompă și motor,
Ba avem la magazie
Pînă și un compresor.*

*Dar povestea cu montat
Ne încercă greu răbdarea:
Că abia-n trimestrul patru
Ne-a planificat lucrarea.*

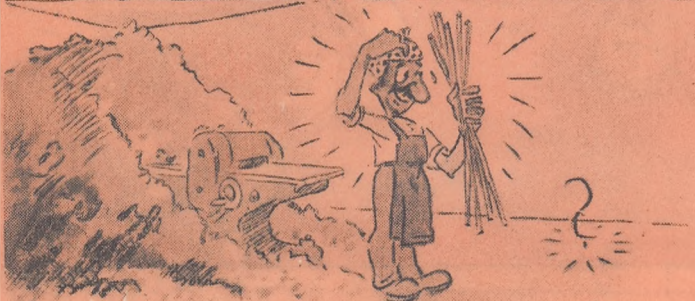
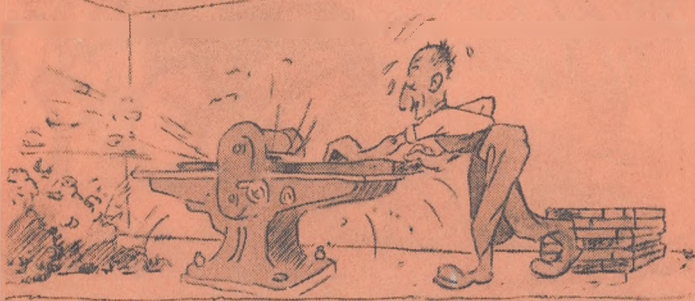
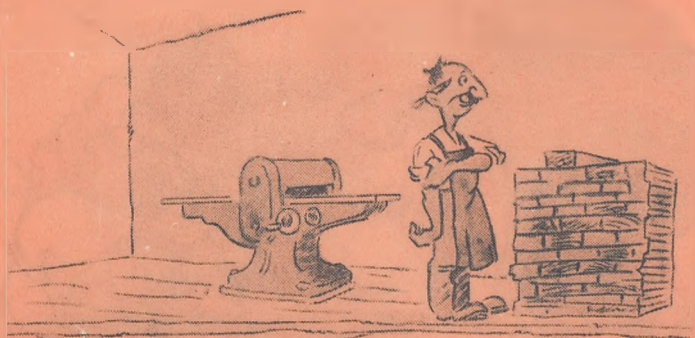
*Dacă „Sfatul” nostru-ar trage
O conductă prin oraș
Asta poate că ar face
S-avem apă la etaj.*

*Eu îți spun cam ce ne arde
Și cu mine spun în cor
Cei cu munca la mansarde:
„Ne e sete, fraților!”*

I. N. Țeapă

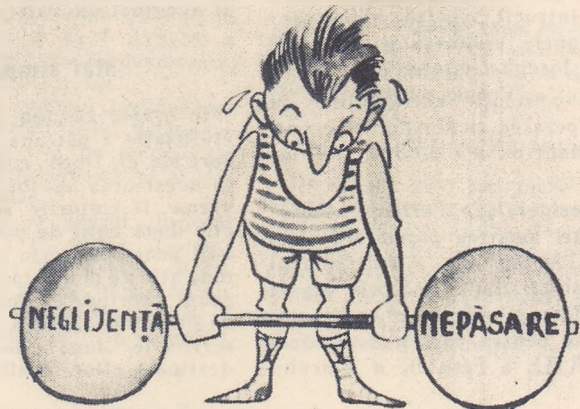
ECONOMII

La tîmplărie s-au întrebuințat pentru coșul sitelor scinduri de 42 mm grosime, în loc de 25 mm. Dacă se va continua așa, în loc de 168 coșuri se vor face doar 100

Din mapa de caricaturi a Gazetei satirice „VIESPEA” (Tehnometal-Timișoara)

Din „CHIPĂRUȘ”
Gazeta de satiră și umor a I. C. C. F. Orașul Stalin

Din „greutățile” în munca sportivă a colectivului „Locomotiva I. C. C. F.” Orașul Stalin.

Din suplimentul de satiră și umor al gazetei de perete a fabricii de postav Buhuși.

MAISTRUL : — Trezește-te, tov. Strejeru! Dormi în timpul lucrului?

STREJERU : — Lasă-mă, omule! Ahhh!... Dac-ai ști ce bine e să dormi în timpul producției!

„PE ȘLEAU”

suplimentul satiric al gazetei de perete a Centrului de Aprovizionare cu materiale C. F. R. Cluj

Corpului de pază și pompieri, care uneori mai obișnuiește să-și omoare plictiseala jucînd cărți.

*In cabină joacă-n pace
Miza e numai desun pol,
Paza care ni se face
E cu cip... și pas-parol...*

Totdeauna cînd se inscrie la cuvînt tov. Dan Emil, discuțiile sînt cam aprinse și adeseori de genereză în certuri, cum a fost cazul cu prilejul semnării Contractului Colectiv.

*Zară mare, gălagie
- Ce se-ntîmplă pe pămînt?
- E sedință, măi bădic,
Dan Emil e la cuvînt.*

O idee bună

După cite imi amintesc eu, ideea mi-a venit mie. După cite își amintește nevastă-mea, ideea i-a venit ei. După cite își amintește soacră-mea... Dar să nu puneți bază pe ce-și amintește soacră-mea, pentru că ea nu e imparțială și nici măcar n-a fost de față. De față, am fost numai eu și Florica. Unul din noi doi - nu ne amintim care - a spus:

- Acum, de 23 August, se fac noi înscrieri în întovășirea din comună. Nu intrăm și noi?

La care, după cite își amintește nevastă-mea, eu aș fi răspuns:

- Bine, bine, o să vedem. Deocamdată, n-am vreme, că mă grăbesc să scriu pentru gazeta de perete un articol despre importanța zilei de 23 August.

Dar, vă spun încă o dată, ce-și amintește nevastă-mea n-are importanță, pentru că ea potrivește totdeauna lucrurile așa, ca să fie în avantajul ei. Mai bine, să vi le povestesc așa cum mi le amintesc eu. Eu nici nu-mi aduc aminte să fi spus dînsa cele de mai sus. Imi aduc numai aminte că în ziua aceea scriam articolul pentru gazeta de perete și, tot scriind, mi-a venit în cap ideea cu întovășirea:

- Noi nu ne înscriem, nevastă?

- Să ne înscriem, Vasile, - zice - dar nu mai dacă se mai înscriu și alții din familia noastră. De exemplu, dacă se înscrie și mama.

Asta imi mai lipsea, să intru în ciorbă cu soacră-mea! Am hotărît categoric: n-o amestecăm pe soacră în treaba asta. Nevastă-mea a hotărît și mai categoric: ba o amestecăm. Eu nu și nu, ea da și da! Ca să terminăm odată, zic:

- Așa n-o scoatem la cap. Să chemăm un arbitru, care să hotărască.

- Să chemăm - zice. - De exemplu, chiar pe mama.

Asta-i bună! De ce pe mama ei și nu pe mama mea? Ce, eu sint orfan? Eu n-am mamă? Ca să nu iasă cu supărare, le-am chemat pe amîndouă. Cu acest prilej, am aflat că ideea au avut-o și ele și că tocmai se pregăteau să se sfătuiască cu noi în treaba asta.

- Dar - a adăugat soacră-mea, privind-o cu coada ochiului pe mama - eu mă înscriu cu fie-mea, nu cu cusera. Ce am eu cu cusera?

Mamei atita i-a trebuit:

- Nici mie nu-mi trebuie cuscră. Eu și fiu-mea nu ne amestecăm în ciorba cuscrei. Mai bine de loc.

În loc să se lămurească, lucrurile s-au încurcat mai rău. De rîndul acesta, scăparea a găsit-o Florica:

- Să mai chemăm un arbitru.

- Pe cine?

- De exemplu, pe frate-meu.

Pe fratele ei! Ca și cum eu aș fi singur la părinți, ca și cum nu mi-ar fi făcut și mie mama un frate, care e cel puțin tot atît de priceput ca și al ei! Spuneți și dumneavoastră: puteam răbda să-și cheme ea fratele ei, fără ca să-l chem și eu pe al meu?

Amîndoi frații ne-au spus că ideea asta au avut-o și ei și că de mult tot plănuiesc să intre în întovășire.

- Dar - bagă de seamă fratele Floricăi - înțeleg să intru cu mama, cu sora și chiar cu cumnatul, însă nu înțeleg ce caută aici fratele cumnatului. Cu el, nu intru!

Numai decît, fratele meu s-a făcut roșu la față, spunînd că nici el nu intră cu fratele Floricăi și că nu ne sfătuieste nici pe noi.

Situația era destul de proastă, dar nu chiar descurajantă, așa că Florica a mai încercat să cheme încă un arbitru: pe soră-sa. Bineînțeles, am chemat-o și eu pe sora mea, dar cum n-am ajuns la nici un rezultat, a trebuit să mai chemăm verișoarele, unchi, mătușile, cumetrii, finii, nașii, și, în scurtă vreme, casa s-a umplut de rubedenii, împărțite în două tabere: tabăra celor așezați pe pat care erau gata să intre în întovășire cu condiția să nu intre rudele mele

- și tabăra celor așezați pe scaune, care erau și ei dornici să intre în întovășire cu condiția să nu intre rudele Floricăi, așezate pe pat.

De pe aceste poziții strategice, așteptam bătălia unor discuții de lungă durată, discuții care desigur că ar fi avut loc, dacă un fapt neașteptat nu le-ar fi curmat brusc: s-a nimerit tocmai atunci să treacă pe uliță carele întovășiiților, pline cu grîne. Cei de pe pat și cei de pe scaune privirăm cu toții spre fereastră. Apoi, urmară citeva clipe în care nimeni nu spunea nimic, dar fiecare bănuia ce se frămîntă sub fruntea celorlalți. Apoi, pe neașteptate, unchiu-meu se ridică de pe scaun și, nițel fisticit, se așeză pe pat:

- Na, ca să nu ziceți că facem sfadă între neamuri!

Unul cite unul, cei de pe scaune au început să treacă pe pat și, în citeva minute, taberele s-au amestecat de tot.

Între timp, cei din stradă au oprit carele, ca să se fotografieze.

- Să chemăm fotograful, să ne facă și nouă o poză! - strigă Florica.

- Eu n-am vreme - am spus. - Din articolul pentru gazeta de perete, pînă acum n-am făcut decît titlul: „Importanța zilei de 23 August”. Cînd mai scriu restul?

- Nu-l mai scrie - veni iarăși Florica cu o idee. - Ceri fotografului o poză cu conținutul de care, o pui sub titlu și gata. Ce-ți mai trebuie?

- Poți să pui și poza noastră! - sări soacră-mea, potrivindu-și năframa. - Scriți dedesubt: o familie de întovășiiți. Bună idee: să intrăm toți deodată! Cine a fost cu ideea asta, să-l pup?

- Eu! - a strigat Florica, întinzîndu-i fruntea la pupat.

- Eu! - am sărit la rîndul meu, fără vreun interes pentru pupatul soacrei, ci numai pentru adevărul lucrurilor.

Abia în clipa aceea eu și Florica ne-am dat seama că nu ne amintim care din noi s-a gîndit mai întii. Fratele Floricăi, sora, mama, verișoarele, unchiul, mătușile, cumetrii, nașii și finii Floricăi susțin că ideea asta nu putea fi decît a ei. Fratele meu, sora, mama, verișoarele, unchiul, mătușile, cumetrii, nașii și finii mei sint convinși că ideea asta atît de bună nu poate fi decît a mea. Primii au luat loc pe scaunele din odaie, ceilalți au luat loc pe pat și acum discută cu infocare.

Dar eu n-am vreme să discut cu ei. Mă duc să vorbesc cu fotograful, pentru că, oricum, articolul nu mai am vreme să-l scriu.

Desen de V. Crivăț

RECOLTA: - Judicînd după rapoartele dv., mă așteptam să mă primiți mai bine.

MĂRTURII ESTIVALE

Despre oară
s-au scris pagini peste pagini,
s-au născut din călimară
zeci și sute de imagini.
Prozatorii și poeții,
gînditorii și estetiții,
consacrații,
debutanții,
literarii
și savanții,
toți și-au spus cîndva cuvîntul
prin formule sau prin vers,
gîndul, visul, simțămîntul...
Din păcate
au rămas neconsemnate
încă foarte multe gînduri.
Astfel s-a născut ideea
de-ați pofti pe toți aceia
care-n opt ori zece rînduri,
bunăoară,
ar putea ca să exprime
gîndurile lor intime
despre orară

Un villegiaturist:

"Vara-i anotimpul în care
plec în fiecare an
două săptămîni la mare
și o săptămîină, două
(cînd nu plouă!)
la Sinaia ori la Bran.

Și așa cum e firesc
o pornesc
cu neabstîmarea mea, cu fata,
cu nepoții și cu tata,
fiindcă am amigdalită,
faringită,
laringită,
o bronșită
și-un... cumnat,
secretar la Sindicat".

Un soț grijuliu:

"Vara,
cînd se lasă seara
peste mahalaua mea,
merg adesea la plimbare
cu copiii la șosea.
Fiindcă pentru treaba asta,
(zică oricare-ar orea oricare!)
eu nu-mi deranjez neabstîmarea.
Mai curînd o las acasă
să mai stea să se-odihnească,
să mai măture prin casă,
să mai spele, să cirpească...
...Că femeia doar nu-i roabă!...
și-apoi dînsa, ființă slabă,
s-o tot țină-ntr-un efort...
Asta nu suport
nici mort!"

Un copil bun:

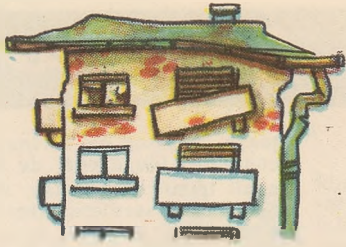
"Vara-i anotimpul care
e-asteptat cu nerăbdare
de mămica,
de taticu,
de bunica,
de bunicu',
ca o mare sărbătoare,
cauza: e vacanța mare.
Eu, ce-i drept, îi înțeleg,
au muncit un an întreg,
se zbateau și alergau
în toate direcțiile
și abia mai izbuteau
...ca să-mi facă lecțiile".

"Vara este..."
...dar mai bine
se cuvine
mărturiilor aceste
să le facem un final,
fiindcă altfel - cine știe?!
s-ar afla
cineva
care ar aprecia
și această poezie
fără nici o îndoială
nu în spirit estival
ci așa...
mai cu răceală.

— Ce om cult e Papescu! — Pe clasici nu-i citește decît în franțuzește.

Desen de Benedict Gănescu

Casa mult visată

de SADI RUDEANU

Dacă vrei să știi ce-i aia „întreținere”, poțiți la mine acasă. Vă puteți da seama de asta, chiar din clipa cînd vă dau adresa: eu stau la etajul V. Mergi cu liftul pînă la etajul IV și un etaj urci pe scări! Exact de la etajul IV la etajul V, unde stau eu, liftul nu mai merge pentru că soția mea a închis o dată ușa și de atunci nimeni n-a mai reușit s-o deschidă. Pe urmă, cînd ajungi în sfîrșit la ușa mea, am mai povestit eu cîndva, constată că soneria nu merge. La mine se sună cu pumnul. Bați de citeva ori cu nădejde, și, dacă aud, îți deschid. Odată au venit la mine niște musafiri și s-a bătut atita la ușa, încît locatarii, alarmați, s-au adunat pe scări! „E bătaie la cinci!” spun neau ei. Am ieșit eu și le-am explicat că nu-i nici o bătaie, dar că nu merge soneria. M-au rugat ori să-mi repar soneria, ori să nu mai chem musafiri. Și nu mai chem.

Pe urmă intri în casă. La fereastră am jaluzele. Dar s-au stricat. Adică nu se țin sus, decît dacă introduc în despărțitura de jos, unde se înfășoară banda, un obiect care s-o fixeze. Am pus acolo un cuțitaș mic și lama lui ține ruloul pe loc. Cînd au fost musafirii ăștia, unul din ei s-a apropiat de fereastră. A văzut cuțitașul înșipt și a crezut că l-am uitat noi acolo. L-a tras afară, și în clipa aceea jaluzeaua s-a prăvălit cu zgomot de parcă se dărima un vagon de lemne. Omul a incremenit și pe urmă a leșinat. Cînd s-a trezit a spus că bancuri de astea nu se fac, și a plecat.

Pe urmă, lingă pat, am fixate în perete două policioare. Le-am așezat acolo, ca să pot pune pe ele o carte, seara, cînd citesc. Dar sînt în așa fel fixate că, dacă pun pe ele o carte mai groasă de zece pagini, rămîn fără policioare. Rezistă cel mult la un ziar sau la programul de radio. Cînd sîntem acasă și trecem pe lingă policioarele astea, ne ținem respirația ca să nu le dăm jos.

Pe urmă, să-mi vedeți răcitorul. E mare. Atunci cînd l-am cumpărat, am zis că e chillipir. Dar ca să răcești în el o sticlă de apă, îți trebuie două blocuri de gheață. Mă costă mai ieftin să beau sirop în colț. În plus, acum un an l s-a rupt una din balamale. Așa că atunci cînd îl deschid, ușa se lasă într-o rină și pînă izbutesc să-l închid la loc, se topește toată gheața și mîncarea se strică mai repede decît dacă aș ține-o la soare.

La aparatul de radio s-a întepenit un buton: nu se mai închide. Așa că îl închid și-l deschid de la priză. Nevastă-mea zice că e mai bine, că nu uzez butoanele, dar dacă o să-mi explicați ce aș putea să mai uzez la niște butoane stricate, o să vă spun mersi.

Colac peste pupăză, am găsit o fată, care-i ajută nevastă-mi la treabă. Fata asta e hărnicuță ea, dar are un cusur: pe ce pune mîna, doboară. Dacă șterge șase farfurii, cel puțin două le șterge de tot. Dacă îi incap pe mîna șase pahare, pune la loc în bufet, trei. Intotdeauna, după ce spală geamurile, trebuie să chem geamgiul ca să le

pună la loc. Iar cu fierul de călcat e o poveste care nu se mai termină: cum îl pune în oriză, începe să sfielie, și se arde. Așa că fierul stă mai mult la atelierul de reparații, unde plătesc o taxă de 15 lei pe săptămînă: luni îl duc, vineri îl iau înapoi, și luni iar îl duc. Meșterul mă știe, și dacă lipsesc într-o luni, vine să vadă dacă nu s boțnav.

Am uitat aragazul. Aici nu-i de ris, am impresia că stau pe dinamită: reșoul n-are butoane. Il deschidem de la butelie și știm după miros la ce ochi e deschis. De aceea, în zilele cînd gătește, nevastă-mea umblă ca amețită de la atita gaz, că nu e ușor să miroși mereu, la fiecare ochi, ca să vezi pe unde lese gazul.

De aceea, în fiecare dimineață, cînd plec la slujbă, noi ne luăm rămas bun; soața imi face de la fereastră cu batista și eu mă îndepărtez cu lacrimi în ochi.

Un prieten mi-a dat o sugestie: să reparăm. Dar cînd am văzut cite sînt, mi s-a făcut lehamite. Nu știu de unde să încep. Ar însemna să pornesc de la ceva în genul: „Inchis pentru renovare” și n-am timp.

Incetul cu incetul au început să ne evite și prietenii. Nimeni nu are chef să vină în vizită și să sară în aer. Singurii care au mai avut curaj, au fost tot părinții, săracii. În ziua cînd au venit, am făcut totul ca să nu se observe nimic. L-am așteptat cu ușa deschisă, ca să nu sune; n-am umblat la radio, la răcitor, la aragaz, am evitat polițioarele și jaluzelele, și cînd a plecat mama

Desen de Geta Brătescu

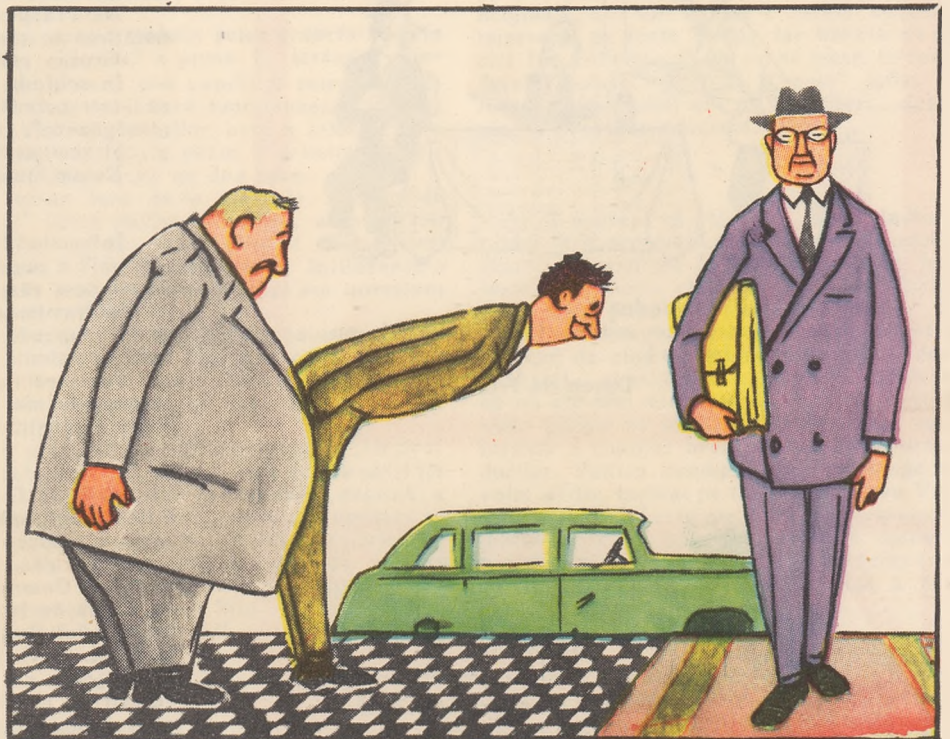
ADMINISTRATORUL BLOCULUI: — Tovarășe, vă rugăm să plătiți întreținerea!
LOCATARUL: — Plătesc, dragul meu, nu se vede?

ne-a îmbrățișat: „Bravo! Imi place de voi că sînteți gospodari!”

P. S. Ieri, a venit la mine un vecin care m-a somat să-mi pun butoane la reșoul de aragaz. I-am răspuns că ce fac la mine în casă mă privește, dar mi-a spus că el, fiind pe același etaj, la o eventuală explozie s-ar putea să-l privească și pe el. Atunci i-am replicat că astea sînt riscurile locuitorului în comun, dar el a fost de părere că dacă vreau n-am decît să sar în aer individual, intrucît colectivul se opune. S-a dus să mă reclame la administrator dar n-am nici o grijă. Administratorul n-are curaj să intre în casă.

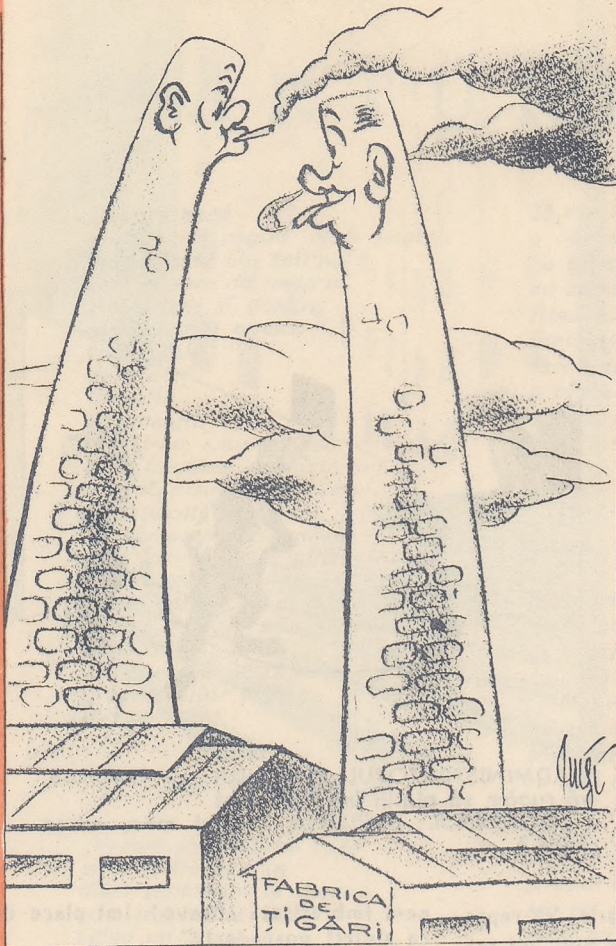
INVIDIE

Desen de I. Davidescu

— Fericit e Ionescu ăsta! Se poate apleca mai mult decît mine!

Calitatea țigărilor lasă uneori de dorit

— Ce fumezi?
— N-are importanță! Fum să iasă!

Desen de Luigi

La unele restaurante și bufete, porțiile de mâncare sînt departe de a corespunde gramajului fixat de organele de resort

LOCAL CU REPUTAȚIE

— Ce-ai comandat?
— Optsprezece mititei și cinci fripturi, nu prea mi-e foame!

Desen de Fred Ghenădescu

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56; Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție 4.28.15;
Interurban 27

Dragă Urzico

DRAGĂ URZICO,

Ospătarii de la restaurantul „Păltiniș” din Mediaș sînt dintre cei mai conștințioși. Nici n-avuți bine să intri în local și te și întreabă ce dorești. Eu am vrut șnițel. În câteva minute mi l-a adus așezat cu grijă într-o farfurie omisă... de la spălat. Poftă bună! Mi-a urat ospătarul. Dar n-am avut! Nu din cauza șnițelului. Din cauza farfuriei. De aceea, am cerut să se „transfere” șnițelul într-o altă tipărie. N-a durat decît o clipă, și iată-mă din nou cu șnițelul în fața ochilor. De data asta nu era singur. Alături de el un gîndăcel de toată frumusețea. Nu știu ce să fac. L-am rugat pe ospătar să-l ia. N-a vrut. Mi-a spus că e trecut în preț. Cînd a văzut că insist, a chemat responsabilă. Era cit-praci să mă convingă că e... cartof prăjit. Dar n-a reușit. În schimb, m-am convins că restaurantul „Păltiniș” din Mediaș este bun... de criticat.

Gh. Mosor
Orașul Stalin

URZICO,

Presupune că ești elevă, că frecvențezi școala elementară din comuna Gubaucea, (raionul Pleșița) și că, mai ales, ai pe cineva care să-ți predea materia. Zic „presupune”, fiindcă în realitate tu nu ești elevă, nu frecvențezi școala din comuna Gubaucea, și, chiar dacă ai frecvența-o, n-ai avea cine să-ți predea materia.

De ce? Simplu: în loc să se țină de școală, directorul Teo-toașe Ion se ține de... garduri. (Că dacă nu s-ar ține, ar nimeri probabil în șant). Dar se mai ține și de altele tovarășul Teo-

toașe. Se ține de strînsul plocoanelor (două ouă de fiecare copil trimis la școală), se ține de omul de serviciu care-l aprovizionează cu țuică, ba se ține și de copii, atunci cînd are nevoie de țigări sau de alte mici servicii.

Din observațiile de pînă acum, tovarășul Teo-toașe n-a tras nici o învățătură. Din contră, a tras... la măsea în continuare. Urmează acum să tragă consecințele, de nu cumva va trage o învățătură din săpuneala... pe care ai să l-o tragi tu.

Ilie D. Seicaru
comuna Gubaucea
raionul Pleșița

URZICUȚO,

Bucură-te: critica ta are efect și pe la noi.

La Sfatul popular al comunei Birsana și la Sfatul popular al raionului Sighet, efectul criticii tale a atîns înălțimea de... trei metri.

Exact pînă la această înălțime au mai crescut zidurile căminului cultural din Birsana, după ce ai publicat tu, anul trecut, în nr. 153, o notă critică în cadrul articolului „dicționar enciclopedic”, în care arătai - potrivit sezișării mele - că durează această construcție din 1952 și că nu se mai termină.

Critica ta a fost, precum vezi, un stimulent pentru tovarășii de la pomenitele sfaturi populare.

Dar cetățenii din Birsana ar vrea, dragă Urzico, ca această construcție să se termine odată. Deci, te roagă să-i mai ajuți pe tovarășii de la pomenitele sfaturi populare cu încă vreo... doi metri de stimulent.

Silvia Ivanciuc
Birsana-Sighet

RĂSPUNSURI FORMALE

Sezișați de unii muncitori de la „secția turnătorie oțel” a uzinelor „23 August” din București asupra unor neajunsuri existente la vestiarul secției, am sezișat la rîndul nostru comitetul de întreprindere al uzinei, - și comitetul n-a răspuns.

N-a răspuns că „problemele sezișate sînt juste” și că „îmbunătățirea se târăgănează din cursul anului trecut”.

Grozav răspuns.

În schimb, despre ce are de gînd comitetul de întreprindere să... întreprindă pentru ca această „îmbunătățire” să nu se mai „târăgăneze”, răspunsul nu vorbește nimic.

Și semnează: secretar, Mutulescu.

N-am lămurit.

* * *

Informînd Sfatul popular al orașului Pașcani că la restaurantul „Siretul” e murdărie, și consumațiile sînt vindute cu suprapreț, - sfatul n-a răspuns că... e adevărat.

Mulțumim de răspuns. Asta știam și noi. Altceva așteptam să ne răspundă sfatul: ce măsuri a înțeles să ia, pentru ca situația existentă la restaurantul „Siretul” să se schimbe.

Poate că tovarășul referent de la sfat, care a compus acest răspuns formal privitor la „Siretul”, n-a vrut să facă pe... șiretul, - dar a reușit.

* * *

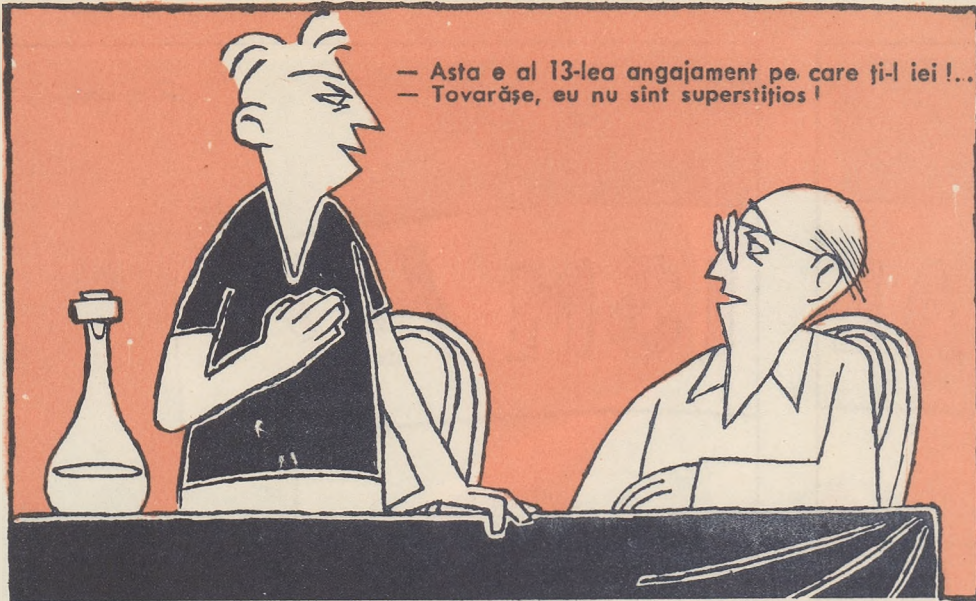
U. R. C. C. Snagov („cu sediul la Săftica”) n-a răspuns la o notă critică, apărută în „Urzica” nr. 4, la rubrica „Dragă Urzico”. Intîi, a răspuns „repede”: după... două luni.

Apoi, că... nu e adevărat.

Cică Comraiprod din Snagov „nu s-a aprovizionat niciodată cu lemne de la gara Moara Săracă”. Ci doar atît: „Mașina Comraiprodului Snagov a transportat lemne de la gara Moara Săracă la U. R. C. C. Snagov”.

La care noi adăugăm „pentru Comraiprod din Snagov”, ceea ce într-un cuvînt înseamnă că s-a „aprovizionat”. Și bineînțeles că a transportat.

În concluzie... nu e adevărat. Adică nu e adevărat ce ne răspunde U.R.C.C. Snagov. A vrut să ne transporte... cu zăhărelul!

S P O R T

Transmitem ultimele două meciuri desfășurate pe terenul de fotbal al bazei sportive fostă „Dinamo 6” din Orașul Stalin, trecută de cîțva timp în folosința colectivului sportiv C. F. R. din localitate.

Incepe primul meci. Atențiune! Echipele concurente - 11 rațe și 11 găini - își fac voloase intrarea pe terenul neimpresimuit. Atențiune! meciul s-a terminat. În lipsa vreunui duș, rațele care au jucat se răcoresc... cu gîndul că, spre deosebire de sportivii colectivului C. F. R. - ele, cel puțin, au la dispoziție și cite o băltoacă.

Urmează acum al doilea meci, susținut de colectivul sportiv C. F. R. Orașul Stalin, avînd ca adversari pe tovarășii din colectivele de conducere ale unităților C. F. R., P. T. T. R. și Autotransport, care - convocați să contribuie cu fondurile necesare la amenajarea acestei baze sportive - n-au răspuns la convocare.

Atențiune! meciul începe. Feroviarul intră pe teren și încep să se dezbrace. Din lipsă de cabine, ei se dezbracă în aer liber.

Dragi ascultători, în acest moment, în timp ce feroviarul se dezbracă, rațele pornesc un puternic atac asupra dezbrăcaților.

A intervenit la timp arbitrul, care, văzînd pe teren un sportiv despuiat, a strigat: gol!

Dragi ascultători, au fost 2 meciuri foarte frumoase, la care au asistat foarte mulți spectatori.

Cei mai... spectatori asistă la asemenea meciuri tovarășii sprijinitori ai sportului din colectivele de conducere ale unităților C.F.R., P. T. T. R. și Autotransport.

C. B. DESCU

„URZICA”

LA ȘTRAND

Moleșită de cântecul și cu aspect de le-gumă, „Urzica” și-a luat gălețica, stropitoarea și colacul de înot ca s-o pornească, roată, prin ștrandurile Capitalei. De ce mai multe ștranduri? se va întreba cititorul. Pentru că, pe o căldură ca asta, un singur ștrand nu te poate răcori.

Uite apa - nu e apă

La ștrandul Izvor, „Urzica” și-a lăsat bagajul la cabină și, ajunsă la bazin, și-a băgat codița în apă ca să-i verifice temperatura. Pe urmă, „Urzica” și-a mai băgat codița și în alte lucruri, ca, de exemplu, în socotelile Trustului de Alimentație Publică (raionul V. I. Lenin), care aduce băuturi alcoolice în ștrand, în ciuda dispozițiilor în vigoare (dar nu aduce nici un fel de băutură răcoritoare, în ciuda dispoziției publicului de a se răcori și pe dinăuntru, nu numai pe dinafară).

Vor obiecta unii: de ce nu bea publicul apă, că doar e destulă în ștrand? Și va întreba „Urzica”: de unde să bea? Din bazin, sau de la dușuri? Că din cele două cișmele... una n-are presiune, iar cealaltă n-are jet. Altfel, „Urzicii” i-a plăcut ștrandul Izvor foarte mult. Așa ca și-a luat bagajul de la cabină și s-a dus să caute ceva de băut la

Tei-Toboc

Aci, bufetul e foarte bine asortat cu sandvișuri, cornuri, limonadă, gheață etc. Pei-saiul e îmbietor: verdeață, apa lacului, du-

șuri, care - ciudat! - funcționează, și colțuri umbroase, unde te poți odihni și citi o carte... dacă ai adus-o cu tine. Căci biblioteca ștrandului a fost transformată în... nu se știe exact ce... iar cărțile sînt... nu se știe exact unde... Numai secția culturală a Sfatului Popular al Capitalei va avea să răspundă... se știe exact cum: ocupîndu-se de problemă.

Monumentul responsabililor

După ce și-a potolit setea propriu-zisă, la Toboc, „Urzica” a ajuns la ștrandul Floreasca 1, unde și-a potolit și setea intelectuală. Aci, biblioteca funcționează din plin, iar numărul cititorilor care o folosesc dovedește că o carte poate fi primită cu căldură... chiar după un duș rece.

Trecînd însă de la plajă la „terenul de sport” (între ghilimele fie zis, acest teren e un soi de loc viran absolut neamenajat) „Urzica” a avut plăcerea să întilnească o imensă ladă de gunoi cu care s-a întreținut precum urmează:

„Urzica”: Ce căutați dumneavoastră aci?
Lada de gunoi: Eh, știți că ești bine! Îmi place aerul curat, soarele puternic și vecinătatea miilor de vizitatori ai ștrandului.

În prezența unei atari declarații, „Urzica” a trebuit să dea înapoi, fără a uita să-și ție nasul. Totuși, spre satisfacerea deplină a înclinațiilor lăzii, propunem ca aceasta să fie instalată chiar în centrul ștrandului, pe un soclu de marmură și, eventual, cu următoarea inscripție: „Dedicată bunului gust al tovarășilor Ribu și Miu, responsabili de ștrand și de monument”.

O direcție... nevinovată

Ultimul ștrand în care „Urzica” și-a băgat codița a fost Oborul. Partea curioasă e că, deși „Urzica” era cea obosită de aler-

gătură, de ținut pe picioare abia de se mai puteau ține... vestiarele. Direcția Hidraulică a I.C.A.B. e total nevinovată de acest lucru. Nu j se poate reproșa că s-a atins de ele... nici măcar o dată, de la înființare. Sugerăm numitei Direcții să transforme ștrandul Obor în monument național, pentru ca și generațiile viitoare să vadă cum arăta o astfel de instituție acum un secol.

În ciuda eforturilor Direcției Hidraulice de a menține vestiarele în impuritatea lor originală, apa din bazine e curată, dușurile improșcă pe toate gurile, iar băncile de pe alei fac, voluîntar, și oficiul de mese, intrucît bufetul T.A.P.L.-ului „23 August” (aflat în incinta ștrandului) are ca mobilier... dușu-meaua proaspăt măturată.

* * *

Ar fi nedrept ca „Urzica” să-și incheie raidul fără a pomeni și de atitudinea unora dintre... strandiști. În acest scop, au fost luate interviuri: citorva coșuri de hirtii, care s-au plins de șomaj; peluzelor de iarbă, care s-au plins că nu mai văd lumina soarelui de cînd cu invenția hirtiei de des-pachetat; și mingilor, care n-au declarat că nu ele sînt vinovate de cuculele cetățenilor întinși pe plajă sau de mîncarea răsturnată a copiilor hrăniți în incinta ștrandurilor. Pentru exemplificare, o mîngie de volei ni l-a indicat pe tinărul Caragiu Virgiliu, din str. Avrig nr. 7, a cărui principală distracție e să încerce rezistența spinării femeilor și copiilor veniți să se răcorescă la Obor. Se pare că pînă la urmă a fost „răcorit” și Virgiliu.

* * *

Acestea fiind arătate, „Urzica” a ieșit din apă. Urmează să între... cel vizați.

ȘTEFAN HORIA

ARABUL: — Aici o să-mi dau marfa...

și viața!